

column. 2. ff. de damno infecto, Barb. in rubrica hujus tituli, column. 10. Romanus in rubrica ff. de re jud. Bald. cons. 344. super eodem in primo volumine, col. 2. Joannes de Anania cons. 93. viso processu, column. 3. Rebuffus ubi proxime, n. 54. quapropter regula succedit, vim fieri à non deferente tali appellanti ab hac sententia emissa.

Similiter sententiam interlocutoriam super attentatis, nonnulli vim diffinitivam habere contendunt, ut videre est ex decisione Rot. in decisione 13. si iudex, & decisione 85. si à sententia in novis & decis. 215. nota quod sententia, & decis. 474. nota si attentata, in antiquis, Agidius Bellamercia decisione 103, & sententia, Nicolaus de Milis in repertorio, verb. sententia, quest. 10. Gardin. consil. 72. Titius in 6. dubio, num. 24. Felinus in rubrica de re jud. column. 3. & in cap. qualiter n. 1. col. 5. de accusatio. Rebuff. in praesentatione, l. quod iussit ff. de re jud. num. 46. Quod tamen non ita simpliciter, & absolute verum est, sed post hujus articuli longam disputationem, varias inter se pugnantias refert Doctorum opiniones Lancelot. de attentat. 3. part. cap. 28. de sententia in causa attentat. ferenda à principio, quas cum variis, & prolixis distinctionibus, licet veris, ad concordiam, & amicitiam redigit, ex cujus resolutione constat, an à tali sententia, & quando liceat appellari, ut & nos suo loco exactè examinabimus.

85 Cui etiam proximum est, sententia interlocutoria ab observatione iudicii, an habeat vim diffinitivam, & talem esse gl. in l. harum, ff. si servitus vindicetur, l. Julianus de conditione indebiti, in princ. magna gloss. & gloss. in authent. de exigendis reis, collat. 5. in versiculo repetente. Bartol. in l. Titia, col. 1. de accusatio. Bald. in l. 2. quest. 8. Cod. de Episcopali aud. & l. properandum, §. si quidem, column. penult. de iudiciis, authentica qui semel. Cod. quomodo, & quando iudex column. 4. & ult. Bald. in Marg. in verbo sententia, quest. 119. Matei. notabili 39. Roman. in rubr. ff. de re jud. column. penult. Doctores in c. examinata, extra de iudiciis, immola in l. si finit, §. non autem ff. de damno infecto. Barba. in addit. ad Bal. in l. minoribus, ff. de his, quibus ut indignis, Felin. in rubr. de re jud. col. penult. Petrus de Anchar. consil. 16. viso processu. Contrarium tenet Ang. consil. 106. in praesenti, & c. column. 2. ubi dicit eam merè interlocutoriam esse, & consil. 115. in praesenti consultat. hac Angeli opinio communis est, idem in consil. 115. primo inquiramus in fin. consil. 190. in fin. Joannes de Anania consilio 93. viso processu, & ibi in addit. ad eum, Guido Papæ consil. 77. in causa column. 2. consil. 146. & consil. 69. pro declaratione, col. 2. & consil. 54. de anno Domini, col. 3. Paulus consil. 27. 2. visis, in fine, vol. 1. Alex. in l. 5. col. 2. de verborum obligat. Nicolaus Mill. in repertorio, verbo sententia, §. 17. Guido Papæ in decisionibus Delphin. quest. 16. iudex, & quest. 220. locum tenens, hanc etiam sequitur Rebuff. in praesentatione, l. quod iussit, n. 48. ff. de re jud. Rober. Maran. de ordine jud. 6. p. fol. 515. n. 33. quia non definit negotium principale, quod patet, quia de novo potest iudicium inchoari, gl. 1. in l. & harum, ff. si servitus vindicetur, & Bal. in l. properandum, §. si quidem, C. de iudiciis, & in l. 2. C. de Episcopali audientia, & pulchre declarat Philipp. Franc. in d. cap. cum cessante, col. fin. de appell. ubi etiam exponit, quando talis absolutoria potest esse diffinitiva; & etiam Rebuff. ubi proxime, & est item de mente Bartol. in l. Titia, ff. de accusat. Abb. in c. examinata de iudiciis, in ult. column. & ibi Joannes Andreas, & Anton. de Butrio. Felinus in c. qualiter, & quando, vers. 5. fallit ubi iudex, num. 34.

86 His adjunges sententiam, quæ quis in expensis damnatur, hæc enim est interlocutoria habens vim diffinitivam, Doctores in cap. auditis, de procuratoribus, cap. fin. de dolo, Innocent. in cap. sacro de sententia excommunicationis, Bald. in l. 1. versiculo extra quero, C. sententiam rescind. non posse, & ibi Salicetus, Præpositus in cap. cum cessante, col. 7. Romanus consil. 358. in praesenti, Guido

Papæ consil. 154. de anno Domini, column. 3. versiculo nec obstat, & consil. 69. pro declaratione, & consil. 76. circa Ant. de Trem. in additionibus ad Auberium, in rubrica de imped. execut. in verbo, sine scriptis, fol. 99. Alex. in l. errore, col. ult. C. de testam. hoc tamen cum distinctione accipias, ut intelligatur, quando separatim à sententia diffinitiva profert hæc interlocutoria, expensarum condemnatoria, secus autem erit, si in ipsa diffinitiva earum condemnatio fieret, quia tunc pars esset diffinitivæ, gloss. in l. qui agentis, ff. de except. in verbo præcept. Angel. in l. 1. §. 1. ff. de usuris; Præpositus, & alii, in d. cap. cum cessante column. 6. Roman. in rubr. ff. de re jud. idem consil. 358. in praesenti. Guido d. consil. 154. col. 3. Salicetus in l. post sententiam, C. de sententiis, & quando fuissent petita principaliter, Felin. in rubr. de re jud. column. 8. ubi dicit esse in hunc casum diffinitivam, Petrus de Anchar. consil. 182. videretur prima facie, ac propterea ejus appellationi deferendum est.

Si iudex Ecclesiasticus non detulerit appellationi ab 187 interlocutoria, annotationis bonorum interpositæ vim facie, ut nempe, quando propter contumaciam delinquentis fieri jubet iudex descriptionem & inventarium bonorum, de qua in l. 2. C. si pendente appellatione mors interveniat, ubi gloss. & Doctores, & l. 1. & toto tit. ff. de requir. reis, nam postquam comparuerit, potest ab hac sententia appellare, & sic intelligo d. l. 2. ubi n. 2. ad fin. Salicetum, ubi nu. 1. reddit rationem, & fundat, quare hæc interlocutoria appellationem mereatur, alias autem, dum est contumax, cum non audiatur, ut probatur in textu, & glossa singulari in l. sed & si per prætorem, §. sed & si dum, ff. ex quibus causis majores, & ibi Ang. idem tenet plenè Jaf. in l. i. iurjurandum, & ad pecunias, §. ait prætor, in secundo nota, ff. de iure iuran. & Bald. ibi. Robertus Maranta de ordine jud. 6. part. 1. membr. tit. de contumacia, n. 15. fol. 39. quo casu, etiam permittitur appellare Jaf. l. 1. §. sed & si cui, ubi omnes ff. de novi oper. nuntia. Rebuff. 3. tomo tit. de appell. art. 8. gloss. 12. n. 36. in 37. post Vantium tract. de nulli sententiarum ex defectu mandat, tenet Lancelot Robert. de attent. 3. part. cap. 28. nu. 78. & 79. ergo illa jura intelligenda sunt, post comparitionem ipsius annotari delinquentis, & nota, quod licet sequestratio sit prohibita in toto titulo Cod. de prohibita sequestr. descriptio tamen semper intelligitur concessa, ut per Bart. & Salicetum in d. l. 1. C. de prohibita sequestratione bonorum, & Bart. & Angel. & Moderni in l. Imperatores §. fin. de appell. & quod ex practica communi tenet Picus in l. post contractum, n. 96. cum seq. ff. de donation. Curtius tractatu de sequestr. n. 5. & 16. Jacobus de Raven. de sequestr. n. 20. Auferrius ad questiones Tholosas, quest. 477. quam semper posse fieri, ait Corneus consil. 267. in n. 6. vol. 4. Rebuff. in consil. reg. lib. 1. de sequestr. & commiss. art. 1. gloss. 2. n. 9. Pedem. Octavianus Cacher. decis. 68. n. 26. & sequent. Bursatus consil. 43. n. 29. vide etiam quæ scribit post alios Lancelot. de attentat. 2. part. c. 5. n. 21. fol. 154.

Item etiam licitum erit, appellare à revocatione 188 præcepti de non ædificando, cum sit sententia interlocutoria, habens vim diffinitivam, ut testatur post 189 alios Borgninus Cavalca. decisione 23. num. 2. part. 2. non tamen licita erit appellatio à pronuntiatione de agendo contra nominatum, idem Borgni. Cavalca. decis. 45. n. 74. part. 1.

Præceptum autem inhibitorium de non solvendo fa- 190 ctum alicui, putà debitori, cum non valeat, nisi pro sua rata, & concurrenti quantitate, quia ultra suam partem crediti ejus, in cujus favorem præceptum inhibitorium relaxatum est, non interest, at testatur post alios Borgninus Caval. decis. 31. num. 41. part. 3. Brixianus in 191 ejus repertorio, verbo, præceptum inhibitorium, ideo si præcepti vigore exactio totius debiti, & pecunia impediatur, hoc est in eo, quod excedit creditum, (cum præceptum in excessu nullum sit) ab hujusmodi gravaminibus

gravamine licita erit appellatio, juxta regulam legis 4. §. condemnatum, ff. de re judi.

192 An autem à cumulatione litium, & processuum liceat appellare, vide Villadiego in Polit. cap. 4. n. 19. ad fin. fol. 76. & an, & quando, quibusve casibus actorum, seu processuum fieri debeat accumulatio, vide Parl. lib. 2. rerum, quoti. c. 9. per totum. vide etiam latè per Marquet. de commiss. 2. p. c. 13. per totum.

193 Quid autem dicendum est in appellatione interposita à sententia interlocutoria, qua pronuntiatum potest appellari ab aliqua sententia, vel non quod contingit, quando aliquando prohibetur appellari à jure, vel non licet tertio provocare, &c. videndi sunt Petrus Philipp. Corneus consilio 14. Bartol. & alii post Marantam de ordine iudiciorum sexta partis, 2. part. tit. de sentent. n. 26. fol. 512. col. 4. quæ sententia licet sit interlocutoria, habet tamen vim diffinitivam, ita tenet Bald. in l. 2. column. penult. in fin. Cod. de Episcop. audientia. Bart. consil. 220. appellatum. Guido Papæ consil. 15. in fin. Calderi. consil. 6. Joannes de Anania consil. 93. vis. & ibi in additionibus, Corneus consil. 14. in hac col. 2. & consil. 262. in 4. volum. Bald. in l. unica, col. 3. C. ne liceat tertio provocare, Auferrius in decisionibus Capella Tholosan. questio. 48. Joannes Monachus in cap. cupientes, in gloss. magna de electione, in 6. provinciale omnium Ecclesia, fol. 27. Card. in clem. fin. de appella. Roma in rubrica, ff. de re jud. col. 2. c. sua nobis, & ibi Bald. de appellat. Franchus in c. cum cessante, column. 14. Felin. col. 7. ex eodem in rubrica, Rebuffus in rubrica praesentatione, l. quod iussit, ff. de re jud. num. 53. & sic an à rejectione appellationis, vel ab admissione ejus admittatur appellatio, vide ultra aliquos, & supra dictos Afinium in praxi, §. 3. cap. 18. limit. 4. Ruginell. in tractatu de appellat. §. 2. cap. 3. n. 74. Bart. in l. 1. in fin. sub n. 3. quorum appell. Philipp. in cap. cum speciali 61. §. porro, num. 8. in fin. de appellat. Capicium decisio. 34. in causa magnifici, n. 5. & n. 6. & 7. Angel. de Peru, in l. 1. in fin. C. quorum appellat. non recipiantur. Nattam consil. 528. iudex Ecclesiasticus, n. 30. Angel. Arcetinum in l. eus qui 4. n. 9. ff. appell. recipi. Cardin. Alex. cap. 59. ut debitus, num. 11. versiculo, & sic habetis de appellat. Cæsar. Contard. in l. unica, quest. 1. an causa appellationis, sub n. 30. versiculo possem tamen, Cod. si de momen. possit. & post hæc Sigilimum. Scac. tractatu de appell. quest. 17. lim. 47. membr. 1. n. 106. & 107. & iterum n. 166. qui generaliter, & indistinctè dicunt, appellari licere, sive à receptione appellationis, sive ab ejus rejectione. De hoc tamen articulo vide infra lib. 3. c. 17. ubi copiosè de mirabili distinctione, ad quam Doctores isti referendi sunt.

194 Supradictis adde, ut possit appellari, non solum à sententia, quæ gravamen inferat, sed etiam à non sententia, quando, eo, quod sententia non profertur, inferitur gravamen, quare potest appellari à tarditate iudicis non procedentis, quia iudex ter humiliter congruo loco, & tempore, requisitus facere, si non facit, dicitur denegare iustitiam, licet non respondeat, & ideo potest appellari à denegata iustitia. Joan. Andr. in cap. 196 63. dilecto, sub num. 3. ibi, sed quid si iudex semper est in deliberando, de appellat. Abb. in cap. 67. ex parte, el. 2. num. 3. ibi, quid autem si iudex, Dec. sub num. 11. ibi, & idem si iudex tertio, eodem tit. Felin. in cap. 11. pastoralis, sub n. 6. vers. considero tertio, ibi, & ubi Episcopus ter requisitus, de offic. judic. ordin. & alii plures, quos refert, & sequitur Neviz. consil. 97. quia intelligo, sub num. 15. & 16. versiculo 7. facit, ibi quod puto procedere. Ozalc. decis. 12. appellans, vers. in contrarium, num. 6. Rot. divers. decis. 514. dubiavi de validitate, n. 4. part. 1. quæ est superflue duplicata in decisio 259. part. 2. Gregor. Tholof. tractat. de appellat. lib. 2. cap. 28. n. 1. & 2. fol. 265. & Ruginell. tractat. de appellat. §. 2. cap. 3. n. 73. versic. à quocunque & ita intelligas Franc. in cap. 8. ex ratione, num. 60. ibi non tamen propter hoc

appell. ubi etsi prima facie videatur loqui sine determinatione, tamen in effectu tenet posse appellari à gravamine illato in non faciendo, subdicens, & tenens, ut dixi, sic etiam intelligas Cardin. Alexand. in eodem cap. 8. ex ratione, n. 23. vers. sed opere premium, dum adductis contrariis subdit, pro ista ampliacione majores esse auctoritates, & majori etiam niti ratione, præsertim de jure canonico, inquit enim Bald. in cap. unico, num. 1. vers. nota quod de milit. cassal. qui comum. est qui non loquitur, obmutescit, iustitiam denegare videretur, & ex 198 Bald. refert, & sequitur Franc. in d. cap. ex ratione n. 49. dicens quod si iudex est requisitus, de iustitia, aut de expeditione, & ipse nihil responderet, aut obmutescit, aut nihil facit ad propositum, dicitur tunc iustitiam denegare, de quo nos cap. 17. infra, hac 2. parte.

Et an sufficiat unica monitio, seu requisitio iudicis, 199 vel trina sit necessaria, diversis vicibus, vel an sufficiat triplex requisitio unico contextu facta, ad hoc ut appareat de tarditate iudicis, & de negatione iustitiæ, vide Scacciam de appell. quest. 17. ampliat. 16. d. num. 46. fol. 280.

Pro majori rei, de qua agimus, perfectione, unum 200 difficile, frequens, & utile disputare licet, quod quidem materiam interlocutoriam illustrem, & claram reddet, & dato pro constanti, iudicem posse suam interlocutoriam sententiam revocare, sive ab ea appellatum fuerit, sive non, ex text. in l. quod iussit, ff. de jud. c. cum cessante, de appell. & utrobique classici omnes, & repetentes & in cap. si à iudice, de appell. in 6. qui simul regulæ limitationes plures ascribunt; multas etiam ampliaciones, & limitationes potes videre per Lancelot. Robertum ubi supra, in d. lim. 1. n. 12. & sequentibus, de quo nos exactè supra, 1. part. c. 4. per totum.

Questio igitur ea est, an à tali revocatione grava- 201 minis, seu reposicione licita sit appellatio, cui ut tali in Senatu vim fieri deferendum, aut non deferendum declaretur & pars negativa, nempe; non licere ab ea appellari, ex eo fulcitur, nam revocatio, & repositio gravaminum dicitur interlocutoria, tenent Doctores in l. quod iussit, ff. de re jud. Dominicus in cap. ut super, col. 2. de appell. in 6. argumen. cap. si à iudice, illo titulo. Barb. in rubrica extra de re jud. col. 9. Rebuff. in repetitioe d. l. quod iussit in princ. num. 96. qui dicit hoc verum esse, etiam si quodlibet gravamen non sit interlocutoria, 202 cap. eum qui, de dila. l. 6. & reddit rationem gl. magna circa finem in c. non solum, de appellat. in 6. ubi Doctores, & Doc. Flo. in clem. appellantur, eodem titulo, in fin. Philipp. Franc. in d. cap. cum cessante, de appell. col. ante penult. vers. nonò, sententia fertur super revocatione, fol. mibi 73. & ergo à tali reposicione appellationem prohibitam esse constat, ex d. l. ante sententia tempus, C. de appell. recipi. & d. Concilio Trid.

Rursus, quia cum sit interlocutoria, est de genere 203 prohibitorum; ideo enim de ea iudicandum est quod de ipso genere, cum hoc valeat argumentum, l. si quid eorum, §. interemptum & ibi notat gl. Bartol. & Doctores ff. de legat. 3. & per glossam cuius, Bart. & Angel. Bald. Paul. de Castro, & alios Doctores in l. fin. Cod. de iure restit. latè Everat. in loc. legat. in loco ab specie ad genus. Quo casu tali appellationi deferendum non esse, ac vim non fieri per iudicem Ecclesiasticum. Senatus declarabit: illa enim regula quæ habet, quod in dubio appellationi deferendum sit, intelligenda est, quando sumus in casibus, in quibus regulariter est permittit; secus tamen est in illis, quibus regulariter est prohibita, quia in dubio debet censei prohibita, ut in executione, &c. Et quia licet regula prohibitiva, in aliquibus casibus, non 204 procedat, in dubio tamen debet censei prohibita, secundum regulam, non autem permittit secundum fallentias, ut post Decium adducit Alciatus consilio 68. gubernatorem, sub numero 8. lib. 6. Lancelot. Robert.

Robert. de atenta. 2. part. cap. 12. ampliatione 5. n. 11. 15. & 17.

205 Contrariam tamen sententiam, imò generaliter à qualibet gravaminis repositione appellari posse constat nob talis repositio (ut supra diximus) quamvis sit interlocutoria, habet tamen vim diffinitivæ, putant nonnulli, Rota decisio 86. incipit, item si à pronuntiatione, aliàs si à sententia, in novis, per notata in d. clem. fin. de appellat. quam in genere refert Philipp. Franc. in d. cap. cessante, d. col. antepen. versic. nonò sententia fertur super revocatione de appellacionibus, ergo cum succedat regula limitatio, vim fieri, & tali repositione appellationi emissa per judicem Ecclesiasticum deferendum esse, declarare debet tribunal, & à repositione, seu revocatione gravaminis, appellari posse, generaliter præsupponit Lancelotus ubi supra, d. c. 12. l. m. 1. n. 14.

206 Quod quidem maximè procedet, quando à gravamine revocato pars, in cuius præjudicium erat, poterat ab eo appellare, quoniam idem jus servandum, & admittendum est, in ejus repositione, & revocatione valet enim argumentum de contractu ad ejus distractum, & constitutio, & statutum, seu dispositio loquens de contractu, habet etiam locum in distractu, text. est notabilis in l. item veniunt, in princ. juncto §. 1. ff. de petit. heredit. text. in c. de illis primo, in pr. de despons. impube. juncto c. unico, §. idem quoque, eod. tit. in 6. cum utrobique notatis, & sentit gl. singularis in l. 3. §. contrarium, §. de contr. & utili actione tu. Bal. in rubr. extr. de jur. & idem Bal. in l. pactum in 2. 1. q. C. de collatio. Bart. Bald. Ang. & Salic. Jason. & Doctor. in authent. sacramenta puerum, C. si adversus venditionem, quia contractus, & distractus judicantur ejusdem naturæ, ut affirmat Bartol. in l. video, in princ. ff. de condit. furtiva, & inde est, quod eo casu, quo contractus est bonæ fidei, eo etiam casu distractus, seu liberatio ab eo contractu est bonæ fidei, text. est

208 in l. ab emptione, & ibi Bartol. Bald. Ang. & communiter Doctores notant, ff. de pactis, bonus text. in l. 1. C. quando licet ab emp. disced. & ibi Bald. & Paul. de Castro dicens quodd ubi habitus est bonæ fidei, similiter ejus privatio, sic etiam solemnitas requisita in contractu, regulariter requiritur in distractu, l. nihil tam naturale ff. de regul. jur. si ut proponis, C. de nuptiis, l. prout quisque, ff. de solut. & hinc etiam quæ sunt necessaria in acquisitione, seu in actu producendo, vel conficiendo sunt etiam necessaria

210 in eo resolvendo, vel deficiendo, text. est singularis in l. tria prædia, & ibi notata per gl. Bart. Ang. Paul. & Doctores ff. de serv. rust. & facit l. quemadmodum, ff. de acquir. possess. quæ omnia ex eo procedunt, quodd legitimum est argumentum, de facto ad distractum ex supracitatis.

211 Vides igitur pro utraque parte fortissima fundamenta, quæ meritò variare faciunt quæstionis istius resolutionem, qua in re (si me expectatur opinio) quæ pro utraque dicta sunt, vera esse, lectabor, adhibita distinctione juridica; aut enim eadem, vel alia appellandi ratio, de quibus, per d. Conc. Trid. sess. 24. de reform. c. 20. militat in sententia interlocutoria, quæ in ejus revocatione, & tunc ab utraque poterit appellare; quod procedet, quando licet appellari tam à negativa, quam ab affirmativa interlocutoria, super aliquo articulo lata eo quia in utraque eadem, vel aliqua ex limitationibus

212 Concilii concurrunt, putà, quia aut sententia affirmativa continet gravamen irreparabile, vel reparabile cum magna difficultate, aut habet vim diffinitivæ, aut sententia diffinitiva prohibita est appellatio, & similibus, & in sententia negativa, super eodem articulo aliquod etiam horum gravaminum contineat. Exemplum sit in sententia tam affirmativa, quam negativa lata super legitimatione personarum, vel super repulsione, vel admissione testium, vel probationis, aut articulorum, ex quibus, & aliis superius exempla reliquimus, in quibus quondam in utraque datur causa appellandi, quam ibi reddidimus, tunc si judex pronuntiat, putà, personam

legitimam, & postmodum hanc interlocutionem repositur, contrario videlicet imperio, altera pars, in cuius damnum revocata est, poterit appellare ab hac repositione, quemadmodum sibi licebat, si à principio negativam sententiam judex protulisset, quia pariter in utraque viget ratio appellandi, & quod petierit pars negatur, & hujus appellationis justificatio, & legitimatione regulatur à natura interlocutorie reponentis, ita tamen, ut de ea judicetur, ac si à principio non concessum, sed negatum sit, quod à parte, in cuius damnum revocatio fit, fuisset petitum, & hoc casu procedit ultimum quæstionis nostræ fundamentum, ex argumento, de contractu ad distractum. Enim verò tunc demum talis procedit argumentatio, quoties identitas rationis concurrat in utroque, & si res aliàs diversissimæ sint, l. non possunt cum l. sequenti, ff. de legibus, quotitur Alexand. 3. in c. 2. de treuga & pace, & ibi Abb. antiquus, Joan. And. Ant. de Butrio, & Joannes de Immol. & Everar. in locis legalibus, in loco de contractu ad distractum in princ. & in versiculo procedit hæc argumentatio à contractu, &c.

Aut enim causa appellandi concurrat in gravaminis repositione, putà; quia ex tali repositione infertur parti gravamen præjudiciale, vel irreparabile, non autem in ipso gravamine, vel è contra, & tunc licebit appellari ab ipsa repositione, licet non potuisset alia pars à priori gravamine, quod accidere potest, quando super eodem articulo interlocutoria affirmativa, & negativa diversimodè se habent, quoad causam appellandi. Exemplo res fiet manifesta, & sic de recufatione, à cuius sententia negativa appellationi deferre jubetur in Senatu; ab affirmativa verò legitimam esse recufationem dictante, nullatenus; ex diversitate rationis quam supra tradidimus; nam si arbitri pronuntiant causam recufationis non esse legitimam, posteaque eandem interlocutoriam reposerunt quod facere possunt, etiam arbitri, ut tenet Joannes Baptista Gener Bartol. in tractatu de arbitr. libro 9. cap. 15. num. 14. & Lancelotus in dist. limit. 1. num. 17. tunc à tali repositione non licebit appellari, cum etiam non potuisset, si à principio ipsi arbitri declararent affirmativè, nempe recufationi locum fore, & licet etiam à contrario sensu exempli, à repositione licuisset appellari, ut putà, arbitri recufationem legitimam declarant, postmodum id revocent, ab hæc namque revocatione, & repositione licebit appellari, quemadmodum, & licebat eidem est in effectu; quam contrarietatem tulissent; quia idem est in effectu; quam contrarietatem & varietatem in eodem articulo diversitas rationis operatur, ut circa distractum, ad contractum considerat Everar. ubi proximè, versiculo ubi autem non concurrat, & tenet Joan. Andr. in additionibus ad Speculatorem, in tit. de instrum. editione, §. porro, versiculo item nota, & per Salicetum in l. sancimus, in princ. C. de donationibus. Et hæc doctrina procedit etiam in his casibus, in quibus non potest judex reponere actam (quos retulimus supra, c. 5. 1. part.) prout est quando sententia habet vim diffinitivæ, vel sit inhibitus judex, &c. quia tunc legitime, poterit à repositione appellari, ut bene declarat, & intellexit Marquessa. de commissio. 1. p. c. 29. num. 26.

Aut enim in neutro casu tam gravaminis, quam ejus repositionis appellandi ratio viget, & tunc vim non fieri per Senatum declarabitur, ex supradicta regula Concilii Tridentini, & lege ante sententia, de quibus supra, ad principium hujus capituli, quia est interlocutoria generaliter sumpta, ex Barb. Reb. & aliis diximus ad principium quæstionis. Potest tamen habere vim diffinitivæ secundum casum, cui adjicitur, & magis incalcescit, variata propositione, ut putà, quando judex pronuntiat se non judicem, à quo appellatur reassumendo jurisdictionem ipsa appellatione mediante, juxta text.

in c. consultationibus, de officio delegat. reponit interlocutionem, vel etiam è contra, tunc vim habebit diffinitivæ hæc repositio, quia talis effectum operatur, & sic de aliis exemplis.

221 Ex quo venit intelligenda d. decisio Rotæ 86. in novis, supra allegata, quæ nihil probat, sed decidit quando judex inferior, qui appellationem desertam pronuntiauit, possit hanc sententiam reponere, & reculare quia habet vim diffinitivæ ipsa interlocutio, non autem dicit, de ipsa repositione, & ita Philipp. Franc. qui eam allegavit intelligendus est, secundum hanc nostram distinctionem. Marquessa. de commissione 1. p. cap. 12. post Veral.

222 Similiter Lancelot. ubi supra relatus, & alii, qui absolute loquuti fuerint, appellari posse à repositione alicujus gravaminis, intelligendi sunt, secundum distinctionem per nos traditam. Sicque hoc in articulo attendere debet Senatus, quoties ad id per viam violentiæ lis trahatur, super repositione, ut si in ea gravamen sit irreparabile, per diffinitivam appellationem, vel reparabile cum magna difficultate, vel habeat vim diffinitivæ, vel quando à diffinitiva prohibita sit appellatio, quia tunc vim fieri per judicem non deferentem, ubi autem gravamen non est ita qualificatum, secus declarabit, & juridicum, & æquum est: ad quam etiam distinctionem omnimodò reducenda sunt, & intelligenda ea quæ superius diximus 1. p. c. 5. à n. 13. & c. 4. n. 1. Veral. dec. 265. p. 1.

223 Unum tamen dissimulare non possum valde utile, & necessarium ad ea omnia, quæ dicta sunt hoc capite ut scilicet appellatio ab interlocutoria exivit appellentem à jurisdictione judicis à quo, c. ad audientiam, c. dilectus de appell. c. tuas de sententia excommunic. c. licet, c. eodem tit. in 6. Craveta conf. 103. vifis, num. 6. l. 1. nihilominus tamen in causa bene potest procedere absque metu attentari, saltem quousque sit legitime, ac canonicè inhibitus text. in c. non solum de appell. in 6. Guido Papæ decis. 437. num. 9. versic. 2. quæro Franc. in c. super eo, num. 6. & sequentibus. post Antonium de Butrio contra Panormit. ibi de appell. & ex Lanfran. & aliis tradit Joannes de Nevila in conf. 6. non declinet, n. 15. & Aug. Beretius conf. 106. quatuor, num. 8. & seqq. lib. 3. & post Socin. in regula 21. tradit Lancel. Corad. de prætor. §. 2. de off. prætor. in causa civili in cap. de app. n. 11. Felin. in c. quantum frequenter, n. 19. & seqq. ut lite non contest. Rota dec. 2. aliàs 59. nota de testibus, in ant. Lancel. de attent. 2. p. c. 12. limit. 1. à n. 1. & seqq.

225 Nam ex quo appellatio non juvat appellentem, eò quodd ut non legitima est à lege reprobata, ex l. ante sententia, & Concil. Trid. & his quæ supra, in princ. diximus non suspendit judicis jurisdictionem, nec ejus manus ligat, ac ideo rectè dicitur procedere, propterea à precedente eo appellationi vim non fieri declarabitur. Circa hunc articulum, vide etiam quæ non ex aliis auctoribus dicemus infra, lib. 3. c. 18.

226 Quod tamen non ita indistinctè & absolute à te velim intelligi, ut cuncta ea quæ diximus sursum, destrueret, & confundere videat, sed ut hæc doctrina tantum procedat in meris, & simplicibus interlocutoriis, quibus non quadrant limitationes, & qualitates Concilii Tridentini supra scriptæ, in quibus judex potest liberè in causa procedere ex supra citatis Doctoribus: at verò appellatio emissa ab iis interlocutoriis, quibus aliqua ex qualitatibus requisitis, & limitationibus Concilii, & juris civilis conveniunt, utrumque habet effectum, & devolutivum & suspensivum, tanquam à jure approbata, & ideo in omnibus interlocutoriis, & his casibus,

227 quos hucusque hoc capite retulimus, appellabiles esse & appellationem appetere, nullatenus hæc doctrina locum habet, imò post appellationem suspensa remanet judicis jurisdictione, & ultra non procedat, cum habeat utrumque effectum, & ita de appellatione ab in-

terlocutoria habente vim diffinitivæ, expressè tenet Lancel. ubi supra à num. 51. qui num. 56. interpretatur Guido Papæ in conf. 124. circa materiam, ubi n. 3. firmare videtur attentata, de quibus ibi post appellationem ab interlocutoria, etiam ibi habente vim diffinitivæ non revocari: nam hæc sententiæ interlocutorie habentes vim diffinitivæ regulantur generaliter secundum naturam diffinitivæ, ut tradit post alios Alexand. in conf. 182. in princ. lib. 6. & post Socin. in regula 21. tradit ex recentioribus Lancelot. Conrad. ubi proximè, sub n. 21. versic. 20. quando Andr. Barb. conf. 31. bene curata geruntur, n. 3. lib. 3. Natta conf. 92. motivum, n. 2. lib. 1. & qui appellat à sententia interlocutoria, vim diffinitivæ habente, tenetur servare formam capitis cordi. de appellat. in 6. sicut appellans à diffinitiva, Milius in verbo appellans ab interloc. vim diffin. habente, fol. 13. ibi additio elegans Marefca. in notabili 39. incipit nota, quod ab interlocutoria, & statutum prohibens appellationem ab interlocutoria, non intelligitur de interlocutoria habente vim diffinitivæ, tenent Bartol. & alii in l. Titia de accusat. Bald. & alii, quos refert Alciatus in conf. 12. Togatus, num. 5. lib. 7. Lancelot. proximè, num. 55.

Item etiam in sententiis merè interlocutoriis contentibus gravamen irreparabile per diffinitivam, quorum appellationi deferendum esse ex Concilio Tridentino, & aliis auctoritatibus, diximus supra, quæ quidem cum utrumque sortiatur effectum, suspendit judicis à quo jurisdictionem, ita ut omnia post illam à judice gesta, & attentata ut talia revocantur, absque alia inhibitione, ut tradit Maranta in speculo, quæstion. 2. 3. partis, princ. n. 201. Bald. in l. generaliter, §. sed juramentum. 2. vers. sed quid si est talis interlocutoria, C. de rebus creditis, & jurejur. & tradit Petrus Duennas in regula 52. limit. 1. ubi reddit rationem, quod etiam extenditur, non solum ad gravamen irreparabile, verum etiam ad reparabile, sed illud cum magna difficultate, ut etiam appellatione ab eo pendente, judex nihil debeat innovare, nec in causa procedere, ut dicit Bart. in l. 1. §. quæstum, de appell. & in l. 2. Cod. de appellat. recipien. quem sequitur Felinus in cap. accepimus, num. 5. de fide instrument. ut refert Petrus Duennas in d. regula 52. in 13. limitat. num. 13. & Menoch. de adipiscen. possess. 4. quæst. 100. n. 866. & in tantum hoc etiam casu ligatæ sunt manus judicis à quo, ut non sit expectandum, quodd judex ad quem innibeat, ut per Marant. ubi supra, à num. 21. & eleganter Cælianus Cota in memorialibus, in verbo appellationes interpositi. post Bal. in rubrica, Cod. Comminat. epist. Veronenis cautela 325. si quis timet. & Jason. in l. 1. col. 19. circa fin. ff. de offic. ejus, & in l. de pupill. §. si quis rivus, ff. de novi operis nuntiacione. Quo etiam casu volenti ad executionem procedere (spreta appellatione) potest impunè resisti, ut mirifice dicit Angel. in l. additos, Cod. de appellat. & ut talem celebrat Veronenis cautela. 6. potest adhibere, & Felinus, in cap. quærenti, col. penult. post princip. de offic. de leg. quos sequitur Cota in memorabilibus verbo appellatione inter. nihil innova. fol. 39. & Lancelot. Rob. de attent. 2. p. c. 13. limit. 1. à n. 92.

Igitur in hoc articulo ea eliciatur conclusio, quodd à sententiis merè interlocutoriis appellatio non suspendat judicis jurisdictionem, quominus in causa procedat; à sententiis autem interlocutoriis habentibus vim diffinitivæ, vel damnum continentibus irreparabile per diffinitivam; vel à quorum diffinitiva non potest appellari appellatio pendens suspendat judicis jurisdictionem, & ejus manus ligat, ne ultra in causa procedere queat absque reatu attentati ex præcitatis auctoribus.

Similiter animadvertendum est in hoc articulo, quodd quemadmodum diversimodè processus ad tribunalia suprema per viam violentiæ trahitur, diversimodè etiam